

Ви тримаєте в руках особливий номер газети, який став свого роду рубежем. Саме в лютому 1999 року – рівно 20 років тому – вийшов друком перший номер газети «Вірую». Дещо наївний, чорно-білий, навіть неспівмісний – лише на чотирьох шпальтах.

Ми поважаємо право кожної людини на власну думку, тому завжди готові до конструктивного оговорення якихось спірних питань. І шпальти нашої газети за ці 20 років не раз ставали майданчиком для дискусій, в яких, як відомо, часто народжується істина.

Літературний редактор.

21 січня у соціальному центрі церкви «Філадельфія» у м. Києві відбулася презентація підручника для учнів 7 класу «Християнська етика в українській культурі. Мир, злагода та спільна праця».

«У Біблії маса текстів, які свідчать про її цінність. На основі першого псалма я постарався донести чителям, який успіх дає Боже Слово, коли ми про нього думаємо і на ньому будемо своє життя, – розповідає Михайло Степанович. – Про таких людей

Предмет «Християнська етика» у школах викладають як факультатив, і вчителі роблять це здебільшого із власної ініціати́ви. Держава ж на такі видання (підручник вийшов під грифом Міносвіти) виділяє надто мало коштів. Авторки змушені були шукати благодійників, готових пожертвувати кошти на добру справу. Перший наклад – 1000 примірників – надруковано на кошти УЦХБС.

«Це гарний символічний початок діяльності нашого «Собору», ціллю якого є також об'єднання. Об'єднання релігійних, громадських організацій та всіх небайдужих громадян

Громадська спілка «Всеукраїнський собор» не є ні політичною партією, ні єкуменічним об'єднанням.

ЧИ ПОТРІБНА ЦЕРКВА СУЧАСНІЙ МОЛОДІ?

Мої рідні були щиро здивовані, коли у 15 років я всерйоз зацікавилася Біблією і почала регулярно відвідувати церкву. «Для чого тобі це? Покинь! Ти ще молода. От станеш бабусею, тоді й ходитимеш туди». Мене, у свою чергу, дивувало, що репліки, які ще вчора були і моїми переконаннями, тепер доводиться чути на свою адресу.

Квітуха юність, повна сподівань... Юність, що дивиться у майбутнє з оптимізмом та прагненням спробувати себе і тут, і там. Її бажання вважаються наївними, а вчинки виправдовують незрілістю... Кажуть, найкращі роки – це роки юності, і ці роки треба прожити яскраво та незабутньо.

І як це поєднати з церквою?

Спробую. Але зазначу, що мова не йде про окрему християнську конфесію. У цій статті слово «церква» вживається у значенні «віруючі люди, зібрані разом» (саме таке значення

має грецьке слово «ekklesia», що міститься у Новому Завіті).

Отже, замислимося над тим, яке значення має спільнота людей, що вірять у Бога, для молодого покоління сьогодення.

Ставлення змінюється

Минули часи, коли наше суспільство тривожилося через присутність у церкві дітей та молоді. Ми ще пам'ятаємо дискримінацію, якої зазнавали віруючі школярі та студенти. Вигадувалися різні звинувачення щодо нібито шкідливого впливу церкви на молодь.

А сьогодні? Стереотипна думка, що церква – «для бабусь», розбивається вщент! Молодь може вільно відвідувати церкву і навіть належати до релігійних громад. Створюються християнські молодіжні організації, різноманітні проекти, мета яких – залучити молодь до віри в Бога. Проводяться акції за здоровий спосіб життя, під час яких юнаки та дівчата можуть дізнатися про біблійний погляд на дошлюбні стосунки, шкідливі звички тощо. Церкви, які спрямовують свою діяльність на молоде покоління, навіть отримують схвалення, запрошуються до співучасті у заходах світських закладів.

Ми все більше переконуємося в тому, що церква – це особливе місце на землі, яке Бог, як і Біблію, залишив для нашого ж добра.

Церква і потреби молоді

Більшість молодих людей, які регулярно відвідують церкву, свідчить про позитивні зміни у своєму житті. Кажуть, що саме в церкві вони отримали важливу інформацію, якої ніде не чули. Ці нові знання зупинили їх на неправильному шляху, допомогли зрозуміти, які вчинки несуть добрі наслідки, а які – злі.

Нерідко зруйноване гріхом життя юнака чи дівчини допомагають «відбудувати» саме християнські наставники, вчасно проявивши до них терплячість та Божу любов. Саме у церкві молода людина зустрічає ровесників, які своєю поведінкою показують реальність життя у чистоті та здоровому глузді. Саме у церкві

існує можливість вперше взяти до рук Біблію, вперше звернутися до Бога в молитві.

Чи зустрічалися вам батьки, знесилені у спробах врятувати свою дитину від наркоманії чи розпусти за допомогою однієї лише «голої» моралі та які побачили чудо переродження свого сина чи доньки у християнській громаді? Їм вже не потрібні додаткові докази: вони переконані, що церква має здатність відповісти на потреби молодого покоління!

Духовна потреба

Вона полягає у відновленні стосунків з Творцем через віру в Божого Сина. З цією потребою народжується кожен з нас, адже «всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Тому кожному життєво важливо почути і прийняти Добру Звістку про заступницьку жертву Христа заради грішників. «Квітучій юності» прощення гріхів потрібне так само, як і тим, хто «віджив своє».

Звичайно, сучасна церква має певні проблеми і недоліки. Цим виправдовуються ті, гасло котрих – «не конче ходити до церкви, головне – вірити в серці». Така позиція приваблива для молодих, оскільки звільняє від відповідальності коритися певним критеріям та правилам. Але проблеми в громадах виникатимуть завжди, бо громади складаються з живих людей. І відгороджуючись від інших віруючих, людина наражається на небезпеку схити в важливих доктринах християнства, відійти від чистоти християнського вчення.

Потреба у дружніх стосунках

Церква – зібрання людей. Людей з різними темпераментами, характерами, уподобаннями, але поєднаних однією метою і спільним інтересом. Тут молода людина зростає у вмінні любити і приймати інших, прощати, бути терплячою, турботливою, вчиться відповідальності: дотримувати слово, служити іншим, усвідомлювати свою роль у житті інших людей.

Потреба у моральній стійкості

Молода людина отримує підтримку у протистоянні деструктивним впливам. Юнак, який зацікавився Біблією, знайде в церкві ровесників, спілкування з якими допоможе пережити розрив стосунків з поганою компанією. Молоді люди діляться один з одним труднощами, з якими зустрічаються у навчанні, стосунках; вони моляться одне за одного, разом читають Слово Боже, роздумують над ним. Усе це допомагає бути стійкими у вірі, вирішувати щоденні життєві завдання.

Потреба в самореалізації

Пропонуючи молоді брати участь у благодійних проектах, акціях тощо, церква тим самим допомагає юнакам та дівчатам зростати у бажанні бути корисними для інших. Вони крок за кроком здобувають досвід у реалізації своїх талантів, здібностей не заради власного егоїстичного задоволення, а заради ближніх.

Ольга НОВИКОВА.

ПРИНЦИП ГАМБУРГЕРА

У житті часто доводиться робити зауваження різним людям. Це можуть бути колеги по роботі, діти, батьки, друзі, сусіди та будь-хто, з ким ми перетинаємося у своїх буднях.

Робити зауваження – цілком нормальне явище, бо завдяки їм ми виправляємо один одного і допомагаємо покращити певні процеси та запобігаємо виникненню можливих помилок. Але, на жаль, дуже часто ми робимо це неефективно. І, як наслідок, людина, котрій роблять зауваження, не приймає корекцію, а ображається.

Важливо не тільки ТЕ, що ми говоримо, а ЯК ми говоримо.

Робити конструктивні зауваження може так званий принцип гамбургера. Це ефективний метод, який працює на 100%, якщо використовувати його з намірами не просто докорити людині, але допомогти їй.

З чого складається відомий у всьому світі гамбургер?

Зверху – пухка, м'якенька, духмяна, поспанна кунжутом булочка.

Усередині – найголовніше: добре посмажене підсолоне м'ясо.

Знизу – теж булочка, але вже без кунжуту і дещо тонша.

А тепер розглянемо ситуацію, коли людина спілкувалася на зустріч з вами, і ви не бажаєте промовчати з цього приводу.

Булочка зверху – це компліменти, з яких ви маєте розпочати своє зауваження і розмову.

Мета такого старту – дати людині відчуття її цінності в деяких аспектах. Погодьтеся, ми всі любимо, коли нас хвалять.

– Сергію, я хочу сказати тобі дещо. Ти дуже талановитий чоловік. Мені подобаються твої творчі ідеї і те, як ти їх реалізуєш. Ти гарний друг і партнер по роботі. Я радий, що знаю тебе.

Дуже важливо не вигадувати того, чого немає насправді, а знайти щось добре в цій людині. Коли ви починаєте розмову з компліментів, «з булочки», – це допомагає людині відкритися і сприймати те, що ви говорите.

Тепер настав час зробити зауваження і подати «м'ясо». Це якраз те, у чому ви бажаєте виправити людину.

– Сергію, але є одна річ, яка недопустима в наших відносинах. Ти дуже часто спізнився. Це неповага до мого часу, і це може зіпсувати наші відносини. Мені дуже прикро через це.

Подаючи «м'ясо», ми конкретно звертаємо увагу на те, що людині варто виправити. Дуже важливо робити зауваження, вказуючи на поведінку або дію людини, але не на її особистість.

Звичайно, докори людині нелегко приймати, і це нелегкі епізоди в розмові. Звичайні люди засмучуються, коли їм вказують на помилки. Тому після твердого «м'яса», потрібно знову подати м'яку «булочку» у вигляді підбадьорення.

– Сергію, я знаю тебе як серйозну людину і вірю, що ти станеш більш пунктуальним. Я можу розраховувати на це?

Таким чином, на позитивній ноті, із щирою усмішкою ми завершуємо нашу розмову. Отож, підсумуємо.

«Булочка» – щирі компліменти і зауваження того, що людина робить добре.

«М'ясо» – конкретне зауваження, спрямоване на поведінку або дію, яку потрібно покращити.

«Булочка» – присмні слова, якими має завершитися розмова.

Спілкування – це мистецтво. Словом можна як вілікувати людину, так і завдати їй болю і поранити. Нам не уникнути ситуацій, коли доведеться вести неприємні, але потрібні розмови. Але, роблячи це правильно та з намірами допомогти людині, ми збережемо гарні відносини та уникнемо конфліктів. У родині, на роботі, з друзями – будь-де! Бо з Богом можливо все!

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ БРАЗИЛІЇ

Яїр Болсонаро присягнув на служіння народу 1 січня і, не гаючи часу, озвучив свій намір повернути країну до «юдео-християнських» принципів і захищати інституцію сім'ї від «руйнівної» гендерної ідеології та «політичної коректності».

У своєму зверненні до Національного конгресу Бразилії Болсонаро пообіцяв, що має намір «об'єднати людей, цінувати сім'ю, поважати релігії і юдео-християнську традицію, боротися з гендерною ідеологією, зберігаючи наші цінності».

«Бразилія повернеться до того, щоб бути країною, вільною від ланцюгів ідеології», – додав він. «Моя виборча кампанія прислухалася до закликів вулиць, тому на першому місці Бразилія, а Бог – над усіма».

Новий президент країни відзначив катастрофічні наслідки краху моральних цінностей в Бразилії в умовах соціалістичного правління, зокрема – значне зростання злочинності в останні роки. Гомосексуалізм і гендерна ідеологія демонструвалися у фінансованих урядом парадах і в публічних школах.

«Безвідповідальність призвела до найбільшої етичної, моральної та економічної кризи в нашій історії», – сказав він.

«Ми не можемо дозволити деструктивним ідеологіям руйнувати наші цінності і традиції, знищувати наші сім'ї. І я запрошую всіх розпочати рух у цьому сенсі», – наголосив Болсонаро. «Ми – я, ви і наші сім'ї – всі разом зможемо відновити етичні і моральні стандарти, які відновлять нашу Бразилію».

Болсонаро подякував Богові за порятунок від смерті під час замаху на його життя з боку психічно хворого ліво-

го. Майбутній президент зазнав тяжкого ножового поранення. Цей жахливий випадок під час президентської кампанії привів до злету його популярності, що, зрештою, обернулося перемогою на виборах.

«Коли вороги країни,

порядку і свободи намагалися покласти край моему життю, мільйони бразильців вийшли на вулиці», – відзначив Болсонаро. «Виборча кампанія перетворилася на громадянський рух, сильний і незламний, який і привів нас сюди».

Новий міністр у справах жінок, сім'ї та прав людини Дамарес Алвес також дала зрозуміти, що християнські цінності будуть спрямовувати роботу її міністерства. Її позиція вже викликала погрози вбити її.

Алвес каже, що вона хоче зробити право на життя фундаментальним принципом свого управління міністерством. «Коли я говорю про життя, я говорю про життя від зачаття», – сказала вона в засобах масової інформації.

Вона також дала зрозуміти, що індоктринація гендерної ідеології в державних школах країни більше не буде політикою уряду. «Дівчина буде принцесою, а хлопчик – принцем. Ми будемо позбавлятися від зловживань гендерної ідеології».

Алвес торкнулася також проблеми, пов'язаної з сексуальним насиллям над дітьми з боку педофілів «секс-туристів», з чим зіткнулася Бразилія під час попереднього гей-дружнього уряду. «Увага, педофіли: веселощі закінчилися», – сказала вона пресі.

Щодо віри Алвес визнала, що уряд є світським, але вона – ревна християнка. «Я вірю в шляхи Божі».

Бразильські ЗМІ відзначили, що «права ЛГБТ» були вилучені з завдань, поставлених Болсонаро міністерству Алвес. Проте пані міністр повідомила ЗМІ, що її адміністрація продовжуватиме захищати права, раніше визнані бразильським законодавством.

Lifesitenews.

АВТОР ШЛЮБУ

«І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв Він із Адама, на жінку і привів її до Адама» (1 М. 2:22).

Бог вперше з'явився на сцені історії людства в ролі Творця шлюбів. Яке глибоке й прекрасне відкриття! Хіба буде перебільшенням уявити, що Єва прийшла до Адама, спираючись на руку Самого Господа так, як сьогодні наречена йде через церкву, спираючись на руку свого батька? Який людський розум може уявити глибину любові і радості, що наповнили серце великого Творця, коли Він поєднав чоловіка і жінку першою шлюбною церемонією?

Картина, яку змалював Мойсей під натхненням від Бога, суттєво відрізняється від релігійного мистецтва, яке ми звикли пов'язувати з церквами і соборами. Я взагалі сумніваюся, чи знайшла б картина Мойсея собі місце на їхніх стінах чи вітражах.

Людська історія не тільки починається зі шлюбу. Вона повинна і закінчитися шлюбом. Іван на острові Патмосі змальовує цю сцену для нас (Об'явлення 9:6-9).

Шлюб – центральна тема історії людства

Від Буття до Об'явлення, від першої події в Едемі до останньої на небесах центральною темою історії людства є шлюб. І протягом усього розвитку подій Сам Бог не захотів бути просто бездіяльним спостерігачем. Саме Він починає діло, і в Ньому воно досягає завершення. З початку до кінця Він бере участь особисто, і Він учасник досконалий.

Коли Ісус прийшов на землю, щоб явити Бога людям, Його ставлення до шлюбу повністю відповідало ставленню до нього Його Отця. Так само, як Отець розпочав історію людства шлюбом, Ісус почав Своє публічне служіння шлюбом в Кані. Коли в розпал свята закінчилося вино, Марія звернулася до Ісуса за допомогою. Він відповів тим, що перетворив близько 550 літрів води на вино.

Що змусило Ісуса звершити Своє перше чудо в такій обстановці? Яку важливу істину Він підкреслив цим? Відповідь проста: Він показав, наскільки Він турбується про успіх

весілля. Якби вино закінчилося, наречений і наречена були б публічно принижені, і весілля закінчилося б печаллю. Щоб запобігти такій катастрофі, Ісус вперше на землі вивільнив Свою чудотворну силу.

У Своєму служінні Вчителя Ісус повністю виклав план для шлюбу, який дав Отець під час створення. Він відкинув стандарт шлюбу, прийнятий в Його дні. Коли фарисеї задали Йому запитання про розлучення, Він відповів: «Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, створив їх чоловіком і жінкою? І сказав: Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і стануть обоє вони одним тілом, тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож що Бог спарував, людина нехай не розлучає!» (Мт. 19:4-6).

У Старому Заповіті ми знаходимо, що назва книги, яку ми називаємо «Буття», походить від перших слів цієї книги: «На початку». Відповідати фарисеям цією фразою, Ісус свідомо спрямував їх до книги Буття і зокрема до того, як Бог поєднав Адама і Єву. Іншими словами, Він підтвердив план шлюбу, встановлений Отцем, як чинний в Його дні і як єдиний встановлений стандарт шлюбу. Він відмовився підтвердити Своєю владою нижчий стандарт.

Фарисеї запитали, спираючись на постанову Закону Мойсея, яка дозволяла розлучуватися з певних інших причин, крім невірності в шлюбі. На це Ісус відповів: «То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було» (Мт. 19:8). І знову Ісус спрямував їх до початку, тобто до взірця, встановленого на початку Буття. Він приймає тільки такий взірець. Будь-яке відхилення від нього було не волею Отця, а просто поблажливістю до жорстокосердя невідродженої людини.

Ця розмова Ісуса з фарисеями містить важливі істини. Божественний стандарт для шлюбу, який діє тепер, – той самий, який встановив Бог при створенні. Будь-яке заниження цього стандарту є поблажливістю до жорстокосердя невідродженої людини.

Народжені згори, від Божого Духа, християни є «новим творінням», вони більше не підпадають під диктат своєї старої невідродженої

природи. Тому для християн божественний стандарт шлюбу – той, який встановив Бог під час створення, який підтверджував Ісус протягом всього Свого служіння.

Чотири важливі істини про шлюб

Оповідь в книзі Буття містить чотири життєво важливі істини про шлюб, які застосовуються і нині.

По-перше, поняття шлюбу запровадив Бог. Адам не брав участі в цьому. Він не складав цей план. Він навіть не просив про таке. Саме Бог, а не Адам, вирішив, що Адаму потрібна дружина. Адем не усвідомлював цієї потреби.

По-друге, саме Бог створив Єву для Адама. Тільки Він знав, кого потребував Адам.

По-третє, саме Бог дав Єву Адамові. Адаму не довелося йти й шукати її.

І по-четверте, саме Бог визначив, як Адам і Єва повинні ставитися один до одного. Кінцевою метою їхніх стосунків була досконала єдність: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом» (1 М. 2:24).

Коли, як зазначив Ісус, Божий стандарт шлюбу залишається для християн незмінним, тоді чотири вище згадані істини повинні застосовуватися і в нашому житті. Як це втілювати на практиці?

Християнину треба брати шлюб не тому, що це його або її рішення, а тому, що це Боже повеління.

Християнину треба вірити, що Бог вибере і підготує для нього супутницю, яка йому потрібна. А християнці треба вірити, що Бог приготує її для чоловіка, якого Він назначив їй.

Християнин, який виконує волю Божу, виявить, що Бог привів до нього супутницю, яку Він вибрав і приготував для нього. А християнка дозволить Богові привести її до чоловіка, для якого Він готував її.

Кінцева мета шлюбу сьогодні така ж, яка була для Адама і Єви, – досконала єдність. Проте тільки ті, хто виконає перші три вимоги, можуть очікувати насолоди від досягнення цієї кінцевої мети.

Можливо, деякі відчувують спокусу відхилити ці принципи як старомодні або ж «супердуховні». Але валюта Царства Божого ніколи не зазнає девальвації. Його цінності і стандарти не піддаються ерозії. Для тих, хто істинно йде за Ісусом, вимоги такі ж, як і в дні Ісуса, але, дяка Господу, така ж і винагорода.

Барометр духовного клімату

Цей короткий аналіз біблійного зразка шлюбу надто різко контрастує із стандартами теперішнього світу і навіть зі стандартами, які прийняті тепер в багатьох церквах. Зазвичай ставлення до шлюбу, яке переважає в тій чи іншій культурі чи цивілізації, є барометром, що точно вказує на моральний і духовний клімат в суспільстві. Занепад культури приводить до занепаду в ставленні до шлюбу. І навпаки, піднесення культури відзначається відповідним оновленням біблійних цінностей в шлюбі.

У Біблії багато віршів описують, як впливають на шлюб часи занепаду і часи відродження. За Єремії Бог попереджав народ Юдеї про спустошення, яке їм принесе вторгнення Навуходоносора: «І Я вигублю в них голос радісний та голос веселий, голос молодого та голос молоді...» (Єр. 25:10).

Апостол Іван показує подібну картину – крик антихристиянської системи, відомої як «великий Вавилон», в останні часи: «...і голос молодого й молоді вже не буде чути в тобі» (Об. 18:23).

У цих текстах про занепад і спустошення виділяється характерна риса – мовчання молодого й молоді. Культура, яка не має радісного святкування шлюбу в центрі свого життя, або вже приречена, або на шляху до цього.

І навпаки, відродження культури буде супроводжуватися відновленням шлюбу як джерела радості і приводу для свята. У книзі Єремії, 33:11, Бог обіцяє відновлення Юдеї та Ізраїлю наприкінці віків: «... ще буде почутий на місці оцюму радісний голос молодого та голос молоді...»

І знову в цій картині, – як у спустошенні, так і в розквіті, – молодий та молода будуть в центрі. За стандартами Писання відродження нації неповне, якщо про нього не розкаже «голос молодого та молоді».

Різноманітні сили можуть підірвати біблійні основи шлюбу. Наприклад, світський гуманізм зображує шлюб як щось на зразок соціального контракту, в якому сторони можуть диктувати свої умови і змінювати або анулювати їх за бажанням, якщо їхні почуття змінюються. Люди, які підходять до шлюбу на такій основі, ніколи не переживають ні фізичного, ні духовного наповнення, що Біблія обіцяє тим, хто йде за її зразком.

Проте формальна релігія без Божої благодаті може мати такий самий негативний вплив на шлюб. І закоханість, і потяг – невід'ємні складові шлюбу, як це показано в Біблії. І те й інше прекрасно зображено в Писні над піснями. Шлюб, якому бракує цього, за біблійними стандартами – бідний. Закоханість без потягу закінчується розчаруванням. Потяг без закоханості – дещо більше, ніж легко завуальована пожадливність.

Багато віків Церкві часто не вдавалося показати біблійну картину всеоб'ємного шлюбу, який охоплює кожну складову людської особистості – духовну, емоційну і фізичну. Інтимне життя розглядається як нещасна необхідність, майже як відхилення від Творця, яке вимагає прощення. Такий погляд не природний і суперечить Творцеві. То Він створив чоловіка і жінку сексуальними істотами, а потім, після ретельної перевірки, сказав, що це вельми добре, маючи на увазі і сексуальність.

Тепер по цілому світі Бог відвідує і оновлює Свою Церкву Духом Святим. Це оновлення повинно проголошуватися, як це завжди було з божественним оновленням, «голосами молодого і молоді». Церква не може пережити повного або суттєвого оновлення, якщо вона не повернеться до біблійного зразка шлюбу. А в це входить не тільки обряд шлюбної церемонії, а й наступне життя. Це повинно починатися з того, з чого шлюб завжди починається, – з кроків до нього.

Успішний шлюб починається не з шлюбної церемонії. Його основи закладаються значно раніше. Спочатку під час ретельного готування характеру, а потім – у творенні гармонії між чоловіком і жінкою, яких Бог признав один для одного.

Пара, що бере шлюб невідготовленою, приречена у найкращому разі на постійне розчарування, але найчастіше – на повну невдачу. Але християнин і християнка, які дозволяють Духу Святому формувати себе і вести біблійною дорогою до шлюбу, можуть з упевненістю очікувати сімейного життя, сповненого взаємної насолоди.

За книгою Дерка ПРІНСА «Бог – Автор шлюбних союзів».

Як не боятися смерті

Люди по-різному уявляють собі смерть, але в будь-якому разі все, що пов'язане зі смертю, несе з собою смуток, страх, сльози. Для нас смерть – це межа, через яку страшно переступити, адже там щось невідоме, таємниче.

Смерть з'явилася внаслідок непослуху перших людей – Адама та Єви – Богові. У Біблії читаємо про попередження Бога: «... з дерева знання добра й зла не їж, бо в день їди твоєї від нього ти помреш!» (Бут. 2:17). Проігнорувавши наказ Божий, перші люди почули вишор: «Бо ти порох, – і до пороку вернешся» (Бут. 3:19).

Але з Нового Заповіту ми дізнаємося радісну новину: після того, як Ісус

Христос помер і був похований, на третій день Він воскрес! Він – Той, Хто має владу над смертю. У Першому посланні ап. Павла до коринтян читаємо: «... Христос встав з мертвих, – первісток з покійних» (15:20). Таким чином, Бог дав нам вихід і вирішення проблеми смерті – через віру в Ісуса Христа.

Напевне, ви помічали, як по-різному сприймають смерть люди, які широко вірять в Ісуса Христа, і ті, хто лише виконує певні релігійні традиції і обряди. Для невіруючих людей смерть – це втрата, безвихідь, порожнеча, страх, кінець, розпач...

Для віруючих людей смерть – це перехід із земного життя у Царство Господа Ісуса Христа, де «Він обітре кожному сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ані страждань, ні голосіння, ні болю» (Об. 21:4).

А в Об. 14:13 написано: «Блаженні ті

мертві, які віднині помирають у Господі».

Ісус Христос сказав: «Хай не тривожиться ваше серце: віруйте в Бога і в Мене віруйте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду і приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Ів. 14:1-3).

Жити вічно в присутності Божій – хіба може бути щось краще?

Страшно вмирати тоді, коли ти не знаєш, що буде з тобою після смерті. Сьогодні Христос пропонує звільнення від гріха, від страху смерті і дає вихід.

А цей вихід – тільки в Ньому, адже лише Він подолав смерть, воскрес з мертвих і має владу над смертю.

Любов ТКАЧИК.

м. Сарни

Вирок до довічної свободи

Народився я 18 квітня 1981 року на Полтавщині. Своє дитинство, точніше – дошкільний період проживав у батьків батька у Вільнюсі, в Литві. Батьківською увагою і ласкою обділений не був. Велику любов і турботу проявляли до мене і дідусь із бабусяю.

У школу пішов в Україні. Тут народився і мій молодший брат, Петро. Навчався я добре, був допитливим, відвідував різні шкільні гуртки, читав літературу, головним чином народні казки, які завжди закінчувалися добре.

Мої батьки не були віруючими людьми, тому моє виховання проходило не в християнському дусі. І оскільки в нашій родині не шанували християнські цінності, то щасливе і безтурботне моє дитинство тривало недовго.

Батько і мати перестали знаходити між собою спільну мову, часто сварилися, почали зловживати спиртними напоями і згодом розійшлися. Офіційного розлучення не було. Батько, кинувши нас, поїхав у Литву до своїх батьків. На той час я навчався у третьому класі.

Мама недовго терпіла самотність, і незабаром у нашому будинку з'явився інший чоловік. Він швидко домігся нашого з братом доброго до нього ставлення, і ми почали називати вітчима татом. А згодом продали будинок, господарство і повністю перебралися до вітчима у сусіднє село. І все, здавалося, було добре, але...

Одного разу в нашому будинку з'явився рідний батько. Він хотів забрати мене з собою, але мене не віддавали. Тоді батько вирішив запитати у мене, з ким я хочу залишитися. Я вибрав батька.

Та виявилось, що від мого вибору і бажання нічого не залежало. Мама з вітчимою мене не послушали і батькові не віддали. Крім того, вітчиму побив батька, і той поїхав без мене. А вітчиму мій вибір не сподобався. Після цього випадку його методи виховання набули зовсім іншої форми – страшно і раніше мені невідомої.

Не буду описувати все, що мені довелося зазнати від вітчима. Скажу лише одне: почалася чорна смуга невдач. Погано жилося ще й з тієї причини, що ми часто міняли місце проживання. За кілька років поміняли багато сіл у Полтавській області. Мама з вітчимою багато пили, вітчиму бив мене і маму, жили бідно. Тому я навіть кілька разів намагався покінчити з життям, але щоразу невдало.

Я не розумів, чому і за що мені дане таке життя. За мене не було кому заступитися, і не було нікого, кому б я міг поплакатися і поскаржитися. Тому часто утікав з дому і багато днів проводив на самоті у безлюдних місцях: у полі, у лісопосадках. Моїм єдиним другом був пес Жучок, який завжди був поруч і ніколи мене не кидав. Ось тільки я не помічав, що весь цей час серед бід і нещастя поруч зі мною був Бог. Він завжди давав про Себе знати, але я не чув і не бачив цього, а Його допомогу списував на щасливий збіг.

Ідучи якось пізно ввечері додому зі школи, я молився: «Боже, прошу Тебе, допоможи мені! Зроби так, щоб мене не покарали, благаю Тебе!». Чим ближче підходив до будинку, тим старанніше молився. Додому о такій пізній порі я повертався часто і все з тієї ж причини: чим менше я перебував удома, тим менше терпів

знуцання вітчима. Мені, правда, за це діставалося, але покарання тривало недовго – вітчиму ішов спати. Ідучи відпочивати, він міг мене поставити в куток на сіль, і так до ранку, а вночі часто перевіряв, але до цього я був звиклий, головне було не бачити його, а вранці скоріше втекти у школу.

І ось цього разу, повертаючись пізно додому, я молився. Коли увійшов у будинок, то, на мій подив, вітчиму не став мене чіпати і навіть не вийшов з кімнати, хоча знав, що я прийшов. Я дуже зрадів, адже таке було вперше. Зітхнувши з полегшенням, подумав: пощастило. Але Того, Кому молився, не згадав.

Минув час... Вітчима посадили, а мама і ми з братом залишилися без власного будинку – у нас його обманом відібрали цигани. Я особливо не засмутився, тому що в мене почалося самостійне життя. З мамою більше не жив, покинувши школу, почав курити, випивати, красти. Ночував де дведеться, дружив здебільшого з циганами і деякий час навіть жив у них.

Восени 1996 року мене уперше судили за крадіжку приватного і державного майна: на три роки позбавлення волі з відтермінуванням на один рік. Не встиг проминути умовний рік, як навесні 1997 року мене знову судили. І знову пощастило:

засудили на три роки позбавлення волі з відтермінуванням на два роки. З точки зору закону таке неможливо, але втручання Господа робить усе можливим. Тільки цього я тоді не бачив і не розумів, тому що того ж року мене посадили.

Цього разу все було набагато гірше. Мене звинувачували в крадіжці приватного і державного майна у великих розмірах. Мені загрожувало не менше восьми років позбавлення волі. У 1998 році відбувся суд. Винесений вирок я назвудивом і не інакше – суд засудив мене лише до чотирьох років позбавлення волі. Поки я відбував цей термін, проти мене порушили нову кримінальну справу. І знову поталанило: до моїх чотирьох років суд додав усього три місяці. З цих чотирьох років і трьох місяців я відсидів три роки. Звільнився 2000 року у віці 19 років, а за плечима було вже чотири судимості. До звільнення я зустрічав віруючих людей, через яких Господь мене кликав до Себе, але моє серце було черствим.

Коли звільнився, зустрів жінку, з якою почав жити в цивільному шлюбі. Між нами була велика різниця у віці. Вона була старша за мене на 15 років, мала двох дітей. Я ж складав великі плани на майбутнє, хотів завести велике господарство і мати свою свиноферму, але мої можливості були обмежені. Для реалізації планів мені потрібна була велика сума грошей. Тому я вирішив скоїти злочин, який і забезпечив би мені необхідну суму.

У моєї співмешканки були літні батьки, які дуже хворіли. Батько одного ранку покликав мене і сказав, що нам потрібно поговорити сам на сам. Я зачинив двері в його спальню, і він почав говорити: «До мене сьогодні вночі приходив Ісус Христос і сказав, щоб ти залишив мою дочку, інакше потрапиш до в'язниці». Я йому не повірив, подумав, що він божеволіє. Жінці теж нічого не сказав, щоб не посварити її з батьком. Про цей випадок я забув і не згадав навіть тоді, коли через кілька місяців мене дійсно посадили. Тестя вже не було, він помер.

У 2001 році мене, мого молодшого брата і його приятеля затримали за підозрою у вбивстві. Восени 2002

року почався судовий розгляд, який тривав кілька місяців. Я розумів, що мені не уникнути довічного ув'язнення, і тому в суді «йшов у відмову», а мою провину на себе взяли мій брат і його приятель. Вони були неповнолітніми, і за законом їм не могли дати довічного ув'язнення.

У грудні 2002 року мені зачитали вирок – довічне позбавлення волі. Брата засудили до 12 років позбавлення волі, а його приятеля – до 13 років.

Я все ще сподівався, що мій вирок змінять за касаційною скаргою до Верховного суду України. Мав намір і далі доводити, що невинен. Мене перевели в камеру для довічного ув'язнення. Посадили з віруючим. Юрій мені багато розповідав про Ісуса Христа, про те, як він сам покався і увірував. Кликав і мене до покаяння. Я ж відмовлявся і говорив, що вірю в Бога й Ісуса Христа, тільки не зможу стати християнином і дотримуватися заповідей Божих з тієї причини, що для цього мені потрібно визнати свою провину і відмовитися від оскарження вироку, а інакше буде не по совісті.

Щоб не нудьгувати і якимось урізаноманітнити день, ми грали в нарди, а щоб посилити азарт, грали на сірники і цукерки. Потім вирішили грати на «Новий Заповіт»: хто програє, той читає вголос певну кількість сторінок. У грі мені завжди щастило, більшість партій я вигравав, але коли почали грати на читання, удача від мене відвернулася. Я програв і повинен був читати вголос чотири Євангелія. Довелося розраховуватися. Коли почав читати, захопився так, що досі читаю Біблію. Я увірував в Ісуса Христа і визнав Його своїм Господом. А коли прийшов час писати касаційну скаргу до Верховного суду України, то замість скарги я написав визнання своєї вини.

У 2008 році я прийняв водне хрещення. Сьогодні вже розумію, що мій вирок – не фатальна невдача, а навпаки, мені пощастило, тому що мене засудили до довічної свободи у Христі Ісусі.

Ян ВОЛОНСЕВИЧ.

Сумська область.

«ХОТИЛОСЯ ВСІМ КРИЧАТИ, ЩО БОГ ЖИВИЙ І ДІЮЧИЙ!»

Я народилася 1975 року. Віруючих у сім'ї не було. Лише бабуся інколи щось говорила про Бога. У 17 років вийшла заміж і, чекаючи дитя, серйозно захворіла. Пролежала місяць в міській лікарні. Лікар запропонував зробити аборт – мовляв, подумай, яке дитя народиться після стількох ліків. Пропонував зберегти себе, а діти ще будуть. З діагнозом «пієлонефрит, гідронефроз» і ще щось третє, не пам'ятаю назви, відправили мене в обласну лікарню. Права нирка опустилася наполовину нижче від лівої, почала гнити. Лежати можна було лише на одному боці; згодом від перевантаження і в лівій нирці почалась та ж історія, ще додалася анемія.

Катетери, уколи, крапельниці, знеболювальне, антибіотики, три переливання крові. Кожен рух завдавав болю, ноги підкошувалися від знесилення. Єдине, що тримало, – дитя. Лікар приписав найсильніший антибіотик, але ні за мене, ні за дитину гарантії не давав. Мені майже нічого не говорили, і лише з заплаканих очей рідних і суворого обличчя лікаря я розуміла, що все дуже зле.

Вночі спала півтори, від сили дві години, а то

ходила або лежала, чекаючи на медсестричку: вони постійно до мене підходили і, якщо біль був зовсім нестерпним, кололи знеболювальне. Постійно трималася висока температура.

Однієї такої ночі, прокинувшись від болю, я подумала: «Дитя може жити лише з семи місяців від початку вагітності, до сьомого ще місяць, а я помираю...» Ця думка пронизала моє серце чорною, холодною, як ніж, безнадією. Тоді я не знала Бога, але розуміла, що ніхто і ніщо в цілому світі не може мені допомогти. Ніхто, окрім Бога! З заплаканими очима, дивлячись в стелю, я подумки промовила: «Господи, якщо Ти є, почув, і як хочеш мене забрати, забира мене, тільки дитя залиши...» Поволі на мене накотилася дрімота. Потім я відчувала, що піді мною не було опори, що я

вишу над ліжком на простиралді, яке тримають з чотирьох кутів. Я вирішила: «Все, мабуть, кінець...»

Завжди, прокидаючись, я бралася за живіт і слухала, чи живе дитя, бо від такої кількості ліків і віл звалявся б. Воно ворухнулося... Живе!

Але що ж відбувається? (Було таке почуття, як від польоту вві сні). Мені закортіло подивитися. Я трохи розплющила очі: кризь вії побачила біля себе білу, ніби в прозо-

рому світлому тумані постать, але то був не халат, а щось широкіє і довге аж до п'ят. Вона стояла прямо наді мною. І тоді я провалилася у щось м'яке і тепле. Уперше за два місяці безсонних ночей я заснула, згорнувшись клубочком навколо живої, але ще ненародженої дитини. Коли прокинулася, був день, точніше п'ята година, майже вечір. Сусідка в палаті покликала медсестру. Та, глянувши на мене, побігла за лікарем. Вони разом оглянули мене і хотіли знову ставити крапельницю, але лікар сказав, що поки що не потрібно.

У приймальні вже півтори години чекали рідні. Встаючи з ліжка, я чекала болю, та його не було... Ідучи коридором до своїх, старалась ступати обережно, щоб не заболіло – болю не було. Я повернулася з боку в бік

– болю не було.

Мої почали розпитувати, плакали... Лікар сказав, що призначив ще одне обстеження, що, на його думку, все гаразд, а далі буде видно. Через три дні, вийшовши до відвідувачів, я побачила, що всі мої, навіть чоловік, стоять біля лікаря заплакані. Перша думка: «Перед смертю відпустило...» А виявилось, що мене виписують, – я повністю здорова.

Дізнавшись про це, мені хотілося всім кричати про те, що Бог живий і діючий! Але як би сприйняли люди таку розповідь, – у мені було стільки ліків, що, мабуть, всі подумали б, що це їх дія на мій розум.

Це був початок моєї дороги до Христа. Мій перший крок Йому назустріч. Лише через п'ять років я знайшла християн віри євангельської! (як гарно звучить!). Водне і духовне хрещення прийняла одного і того ж дня – на свято П'ятидесятниці.

До речі, мій синочок народився абсолютно здоровим, ніякого нятяку на те, що ми з ним пережили. Слава Ісусу! Я славлю і хвалю мого Господа і знаю: де б ми не були, Бог чує і бачить нас, наші серця, ходить завжди з нами поруч, дивиться, слухає і чекає. Чекає, щоб ми покликали Його Ім'я своїми вустами – і тоді вже ніколи Він не залишить нас, і з Його руки нас уже ніхто не вирве. Ніхто і ніколи!

Він – Пастир добрий. Пастир добрий кладе життя Своє за вівці. Поклич – і Він відповість.

Оксана ТИЩЕНКО.

м. Бердичів.

ВІРУЮ

Селфі: невинна забавка?..

Щодня, переглядаючи свою френд-стрічку у Фейсбуці, бачу десятки селфі: «селфі з президентом», «селфі з роботом Софією», «селфі із залізним Арні» тощо. Деякі селфі викликають усмішку, деяким навіть ставлю «Подобається», так звані «лайки». Селфі – мода останніх років. Кожен, хто має смартфон із хорошою камерою, обов’язково хоча б раз у житті робив селфі, і я не виняток.

Словом «селфі», яке походить від англ. self – «сам, себе», спочатку називали різновид автопортрета, створеного за допомогою фотоапарата. Термін набув популярності наприкінці 2000-х років завдяки розвитку вбудованих функцій фотоапарата мобільних пристроїв.

Життя не стоїть на місці, техніка розвивається неймовірними темпами, і сьогодні майже кожен смартфон має камеру, за допомогою якої можна зробити селфі й залишити на пам’ять якийсь цікавий фрагмент зі

свого життя.

Це невинне заняття швидко стало популярним. Щоб селфі виходили якісними, навіть винайшли монопод (палиця для селфі). Нині мода на селфі захопила величезну частину населення землі. Селфі роблять президенти, лікарі, зірки шоу-бізнесу й навіть космонавти. Це напевно всесвітня мода.

Американська психіатрична асоціація офіційно визнала бажання робити селфі психічним розладом – селфізмом. Хвороба має три стадії:

пограничну, гостру й хронічну. Остання стадія – це коли виникає неконтрольоване бажання фотографуватися цілодобово й розмішувати всі зроблені фото в соціальних мережах більше шести разів на день.

Звичайне захоплення чи...

Це захоплення не мало б такого ефекту, якби не було соцмереж. Здебільшого люди роблять селфі не для себе особисто, а для того, щоб поділитися ними з друзями й передплатниками в соцмережах. За допомогою селфі багато хто популяризує свої сторінки в Інстаграмі й інших соцмережах. Чим більше лайків, тим ви популярніші. Так проста забава перетворилася на гонитву за рейтингами й визнанням. Те, що починалося як гра, стало нагадувати легке божевілля. Губки «бантиком», фото в туалетах...

Іноді складається враження, що світ тихо сходить з розуму. І напевно, ніхто не підозрював, що в статистиці смертності з’явиться ще одна графа – «смерть від селфі».

Серед молодих людей ця мода дійшла до крайньої межі. Через селфі руйнується дружба, виникають бійки, іноді навіть розпадаються молоді сім’ї. І саме молодь найчастіше потрапляє у зведення новин як винуватці ДТП через селфі за кермом або в число загиблих через те, що в пошуках гарного кадру зриваються з висоток або круч. Нерозумна смерть. Але чому люди ризикують життям заради селфі?

Хтось звинуватить у всьому нові технології. Психологи говорять про нову залежність. Як не крути, але доведеться визнати, що для багатьох молодих людей селфі – це набагато більше, ніж просто фото.

Щоразу, коли читаю якусь страшну новину з розряду «смерть у прямому ефірі», запитую себе: чому? Чому настільки важлива кількість лайків? Чому так хочеться мати силу-силенну переглядів? Чому заради репостів

так нерозумно ризикувати життям?

Для когось це просто пошук легких грошей. Але здебільшого це – леммент сьогодення. Недолюблені, позбавлені уваги й схвалення люди шукають прийняття й любові, прагнуть добрих слів і підтримки. Хтось у такий спосіб бореться зі своїми комплексами, хтось шукає визнання, хтось утікає від самотності. Для таких людей селфі – це спосіб привернути до себе увагу, можливість відчутти себе значущим і комусь потрібним.

Я нічого не маю проти селфі, але хочу, щоб ви чесно відповіли: заради чого ви його робите? Якщо селфі – це всього лише фото на пам’ять, вас не цікавитиме кількість лайків. Але якщо ви рахуєте лайки, для вас селфі – це більше, ніж просто фото. І ось тут настає найскладніше. Ви дійшли до дверей, за які зазвичай не ходять. За цими дверима ховається ваш внутрішній світ. Ваші страхи й комплекси, біль та образи, відчуття самотності й порожнечі. Селфі допомагають нам здобути авторитет в очах наших друзів і у своїх власних. Але це – марафон у нікуди.

Чому ми так потребуємо визнання?

Хотіти любові, уваги, затребуваності – це нормально для кожної людини. Але чи може людина заповнити цю гігантську потребу в любові й прийнятті за допомогою уваги й визнання прихильників? Чому зірки світового шоу-бізнесу, мільярдери, люди першої величини, маючи вдосталь уваги, часто почуваються непотрібними й самотніми? Тому що кожен хоче відчувати любов не за щось, не за якісь заслуги, а просто тому, що він – особистість, людина. Ми схожі на пересихаючі струмочки, що втратили зв’язок із джерелом життя. Намагаємося пробитися крізь сміття, що перекриває нашу дорогу, але води стає все менше, і в пошуках щастя, сенсу й любові ми видихаємося. Наше серце ніщо не може задовольнити – ні закоханість, ні кар’єра, ні слава.

І що яскравіший спалах тимчасового щастя, то глибша темрява від депресії, коли блідне гострота почуттів, коли виснажуємося на роботі або втрачаємо її, коли перестаємо бути цікавими й потрібними.

Ми підсвідомо шукаємо місця, де можна бути таким, яким ти є. Без макіяжу й досягнень, зі своїми бідами й образами. Є лише одне таке місце – біля хреста Божого Сина. Там Бог віддав усе Своє найкраще заради того, щоб забрати наше найгірше. Він знеславив Свого Сина, щоб розділити з нами Свою славу. Віддав Сина не за наші заслуги, а тому, що так нас полюбив (Ів. 3:16).

Зцілення душі починається з прийняття любові, із повернення до Джерела, з яким втрачено зв’язок через гріх, із пізнання істини: «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32). Без цього ми все життя кидатимемося навсідч в пошуках людського схвалення й урешті будемо розчаровані.

«Прийдіть до мене, усі стурдовані та обтяжені, і я вас заспокою», – говорить Ісус (Мт. 11:28). Але чи чуємо ми цей заклик? Чи віримо? Чи не намагаємося втекти від реальності у віртуальний світ уявної цінності й віртуальних друзів?

Припини шукати схвалення людей, яким не потрібне твоє життя, згадай про Ісуса. Адже на кожному твоєму селфі є Бог. Так-так! Навіть у тому безглуздому фото в туалеті, де губи «качечкою», адже всі ми створені за образом Божим. І там, де ти на тлі зимового пейзажу, різдвяної ялинки чи засніжених гір, – це Він створив зиму і наклав землю м’якою сніговою периною.

Він, на жаль, на задньому плані твого життя, забутий, непотрібний, відкинутий. Але Він усе ще любить і все ще чекає, щоб подарувати тобі те, чого ти шукаєш, – свободу від упередженої думки людей і щастя, яке не залежить від лайків.

Наталія ПЕДЧЕНКО.

У ПОШУКАХ СВІТЛА

Один хлопчик ішов уранці до школи. Ішов неквапом, перевальцем, тому й спізнився на десять хвилин. У коридорі він побачив завуча, але зробив вигляд, що не помітив його, і побіг у свій клас. Того дня в нього в школі були суцільні неприємності: він отримав зауваження за запізнення, а на перерві його викликали в кабінет завуча. Додому хлопчик повертався похмурий і сумний: «Ну, чому в мене сьогодні був такий невдалий день?». І тут пригадав, що вранці чорна кішка перебігала йому дорогою. «Так он воно що: це все кішка! Прикмета правдива!».

Ми часто шукаємо причини своїх невдач зовсім не там, де треба шукати. І забуваємо, що зазвичай причина наших бід – наша власна поведінка, а не чорні коти чи розсипана сіль.

Прикмети й марновірства роблять людину залежною від певного випадку й водночас перекладають відповідальність на цей випадок, а причина проблеми залишається невіршеною, невіршований характер або погані звички залишаються незмінними.

Можливо, комусь справді приємніше думати, що сварку спричинила розсипана сіль, а не його гнів, заздрість чи інші недоліки характеру. Здаючись на ласку розбитого дзеркала, розсипаної солі й чорного кота, людина прирікає себе на життя в п’їтмі, у сліпоті, пишаючись тим, що бачить і розпізнає різні «знаки» навколо себе.

Деякі люди думають, що прикмета про

чорного кота – це правда, а от Біблія – це марновірство. Напевно, вірити в кота легше, ніж Біблії, тому що перед котом відповісти не доведеться, а от Біблія вказує на відповідальність людини за свої вчинки та свій вибір. Мало кому хочеться, щоб хтось утручався в його особисте життя або бізнес, а в потаємні куточки душі й поготів. «Люди ж темряву більш полюбили, як світло, – говорить Ісус Христос, – лихі бо були їхні вчинки!» (Ів. 3:19).

Коли я навчалася в інституті, одна дівчина з гуртожитку якось поділилася зі мною «страшною» новиною про те, що її зурочили. Про пристріт свідчило, за її словами, те, що останнім часом у неї все валиться з рук, немає успіху в навчанні, з усіма друзями пересварилася. Ще

й зі здоров’ям проблеми почалися.

Трохи знаючи цю дівчину раніше, я не могла не помітити, що в її житті накопичилося безліч недобрих учинків, ненависті, злих думок – це все вона вважала цілком нормальним. І водночас очікувала, що Бог буде її оберігати, допомагати на іспитах і давати їй здоров’я. Але з нею відбувалося те, про що написано в Біблії: «Що посіє людина, те й пожне». На щастя, згодом ця дівчина зрозуміла свою помилку, покалася перед Богом, попросила пробащення в людей, словом, почала «йти до світла». Коли відбулися зміни в її внутрішньому світі, почали змінюватися на краще й обставини.

«Праведність оберігає невинного на дорозі його, а безбожність погублює грішника» (Пр. 13:6). Замість того, щоб стежити за тим, як

«збуваються» побоювання, викликані появою на дорозі чорного кота, чи не краще спостерігати, як насправді збувається істинне Слово Боже, записане в Біблії?

Біблія містить величезну кількість попереджень про те, що відбудеться з людиною в тому чи іншому випадку. Наприклад:

Хто рие іншому яму – той сам упаде в неї.

Хто закриває вухо своє від крику жебрака – той і сам волатиме й не буде почутий.

Хто шукає зла, до того воно й прийде.

Хто широко відкриває уста свої (багато-слівний) – хай начувається.

Хто покладається на своє багатство – того чекає розчарування.

Ці та багато інших текстів – це не вказівки на прикрі «збіги» в житті, а яскраве свідчення непорушності Божих законів. І від цих законів людина ніяк себе не вбереже, навіть при всьому своєму бажанні.

Св. Августин сказав: «Багато хто не соромиться робити гріхи. Але соромиться в гріхах каятися». Хто ж кається, залишає темряву й шукає світла всупереч загальній масі тих, хто ненавидить світло, – отримує велику потіху в Божому Слові:

«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

«Оце написав я до вас, що віруєте в Ім’я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім’я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Ів. 5:13).

Тому залишмо назавжди темні забобони й краще подумаймо про Того, Хто вмер і воскрес, щоб звільнити нас від влади темряви. Тоді замість страху буде радість від того, що Бог дав нам реальний шанс змінити своє життя через Його Сина Ісуса Христа.

Ольга КАЗЬМИНА.

Людина майбутнього

Як би міг виглядати портрет ідеальної молодої людини? Я почав підбирати слова і швидко спіймав себе на тому, що виходить щось дуже знайоме.

Ідеальна молода людина розумна. Вона любить вчитися. Бачу світле чоло, схилене над книгою. У неї немає шкідливих звичок, замість них – любов до спорту. Вона м'язиста й підтягнута. В одній руці в неї книга, в другій – спортивна сумка з тенісною ракеткою чи волейбольним м'ячем... Раптом мені здалося, що я не маю, а перемальовую. Мій юнак зішов з ілюстрації чи то до Букваря, чи до інших радянських підручників для старших класів. Там головний персонаж уранці прасує штани, робить зарядку, переводить бабусю через дорогу, успішно засвоює науки, любить активний відпочинок і виступає непереможним оптимістом. Так зі здивуванням я помітив, що

в спробах намалювати ідеальний образ молодої людини ми легко можемо збачити на хибний шлях: узяти плакатного комсомольця й перетворити його на ідеал. Є над чим подумати. Що поганого в радянському вихованні? Адже є там місце і для праці, і для поваги до старших, і для патріотизму, безкорисливості, дружби й науки. Здавалося б, лише дайте цим людям віру

й молитву – отримаєте святих. Але це велика неправда, що веде до катастрофи. Над радянською ідеальною людиною – чи плакатною, чи мультяшною – нема Отця на Небесах. Зате в ній був гріх, який у Букварі не зображали. Гріх узагалі до уваги не брали, зводячи його лише до соціальної несправедливості. Ось на малюнку хлопчик поливає фікус. Але ж не намальовано, як той

самий хлопчик у нападі люті після сварки з мамою розбиває горщик із фікусом об підлогу. Намальовано, як він миє посуд, але не намальовано, як він навідріз відмовляється його мити. І все інше – безглузде, зле, агресивне, хтивне, що оселилося в людині, теж не намальовано. А воно ж було. І залишається. Кількість людей, які приходять до Бога в дитинстві завдяки домашньому вихованню, не дуже велика. Частіше до Бога молодь приходять драматично. Одні – від великого розуму й знань. Міфічна віра простаків давно померла. Її замінили забобони невігласів. І майбутнє віри – за розумом і жагою істини. Інші приходять через нестерпний сором і невимовну гидоту. Не приходять, а приповзають, у сльозах і з відчуттям, що більше йти нікуди. На жаль, розумники, які приходять через книгу, завжди нечисленні. Але так чи інакше Церква Ісуса Христа наповнюється спасеними. І в новому році я хотів би побажати

кожному молодому християнину кілька речей. Насамперед – освоїти якесь ремесло, щоб, незалежно від посади й освіти, його руки завжди могли дати їй хліб. Побачити хоч трохи світу, щоб перестати лаяти свою власну землю й зрозуміти, що з часів гріхопадіння всюди все приблизно однаково. Навчитися терпіти біль фізичний і моральний, але якомога менше давати його всім навколо. Ставитись до грошей як до грошей, а не як до бога, і вміти ділитися заробленим. Шукати щастя в сім'ї. Якщо там його немає, то немає ніде. Багато читати, а найбільше – Євангеліє Ісуса Христа. Ну й останнє: знати, що гріх завоюватиме все більше й більше місця в серцях людей. Легкого християнства не буде. А отже, головні з необхідних рис для християнина – це працелюбність і вірність. Андрій ТКАЧОВ.

«МОЖЕМО ЩЕ ПРИГАДАТИ...» ПРО ПОНТИ

Поширене уявлення про те, що наукові знання і християнська віра несумісні, активно насаджується з часів епохи Просвітництва. Перше, що спадає на думку за одночасної згадки науки і релігії, – те, що невгамовні церковники постійно переслідували прогресивних учених, спалюючи їх на вогнищах. Мабуть, важко висловити цю загальнопоширену помилку точніше й компактніше, ніж це зробив один впливовий російський політик із вищою технічною освітою. Коли в одному інтерв'ю йому поставили запитання, пов'язане з цією темою, він, ні на мить не замислившись, видав як саме собою зрозуміле: «Можемо ще пригадати Коперника, якого спалили за те, що він говорив: «І все-таки, вона крутиться...»

Єдине істинне твердження у цій сентенції – «Можемо ще пригадати...» У тому, що продовження цього вислову не має жодного стосунку до фактів, легко переконатися, зазирнувши в будь-який довідник. Насамперед варто пам'ятати, що прогресивний учений Миколай Коперник (1473–1543), власне, і був тим самим невгамовним церковником. Ніяких інших учених тоді в принципі бути не могло. Університети, бібліотеки та лабораторії створювала, фінансувала й забезпечувала кваліфікованими спеціалістами винятково Церква. Як канонік (штатний єпархіяльний священнослужитель), Коперник, окрім дослідницької роботи, велику частину свого життя присвячував церковному служінню, громадській і політичній діяльності, благодійній медичній практиці. Його праця «Про обертання небесних сфер» побачила світ у рік смерті вченого в Нюрнберзі з посвятою папі римському Павлу III. Сам учений, швидше за все, книгу надрукованою так і не побачив, оскільки на той час уже перебував у комі. Усіма шанований природодослідник, богослов і громадський реформатор мирно відійшов у вічність у власному ліжку в колі відданих учнів 24 травня 1543 року. Книгу ж його продовжували передруковувати, поширювати, вона користувалася

незмінним інтересом читачів. Щоправда, через 73 роки, 1616 року, на хвилі ідеологічної боротьби на два фронти (протестанти – з одного боку й гуманісти-просвітители – з іншого), Рим під гарячу руку наклав на книгу Коперника заборону. Чотири роки потому заборону було знято. Але, як у старому доброму анекдоті, неприємний осад залишився. Крім того, Коперник аж ніяк не був винахідником геліоцентричної системи обертання світил. Космологічну дискусію з цього приводу вели ще з часів античності. Так, геліоцентричних поглядів дотримувалися давньогрецькі піфагорійці (зокрема, Аристарх Самоський, бл. 310 – бл. 230 до Р.Х.). Архімед (287 – 212 до Р.Х.) також був знайомий із цим поглядом, хоча сам уважав, що сонце обертається навколо землі, тоді як усі інші планети – навколо сонця. Натомість Арістотель (384 – 322 до Р.Х.) дотримувався філософії природних і вимушених станів чотирьох світових стихій (землі, води, повітря і вогню) і відносив небесні тіла до сфери деякого «п'ятого елемента», недоступного для розуміння. Під впливом аристотелівських ідей довго йшла католицька Церква, ігноруючи чітке й зрозуміле попередження апостола: «Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не

за Христом» (Кол. 2:8). Як бачимо, уже апостол Павло виступав проти натурфілософських ідей Арістотеля. Отже, дискусію про світобудову вели зовсім не вчені і богослови, вона точилася між представниками двох богословських наукових шкіл: «класичної» натурфілософії і прихильників піфагорійського емпіричного методу. Навіть до протистояння католицького і протестантського богослов'я ця полеміка не мала жодного стосунку. Так, і Миколай Коперник, і через століття Галілео Галілей (1564 – 1642) до кінця своїх днів залишалися католиками. А протестанти Мартін Лютер (1483 – 1546) і Філіп Меланхтон (1497 – 1560) дотримувалися аристотелівських поглядів на природознавство. Справжню революцію в астрономії зробило відкриття Йоганна Кеплера (1571 – 1630) про еліптичну форму планетарних орбіт. Революція ж Коперника була не науковою, а теологічною і стала першим значним кроком до звільнення християнського богослов'я від натурфілософії Арістотеля. І, мабуть, єдиний персонаж атеїстичного епосу про боротьбу добра (в особі науки) і зла (тобто релігії), до якого можна застосувати поняття «спалили», – італійський поет і філософ-пантеїст Джордано Бруно (1548 – 1600). Космологічні ідеї, які висловлював Бруно, не вирізнялися новизною і були відомі ще з часів античності. Вирок у справі Бруно виніс суд римського губернатора, тобто світська влада. Філософа визнали винним у клятвoporушенні (порушенні добровільно даних чернечих обітів), у прихильності до езотеричних ідей і окультистичних практик, у поширенні вчення про вічність всесвіту і про реінкарнацію людських душ. У сфері богослов'я Бруно заперечував догмат Трійці, відплату за гріхи, непорочне зачаття, викупне значення жертви Христа, роль віри в справі спасіння. На думку Бруно, Христос був магом, Його чудеса були уявними, а смерть – безглузда випадковість. Жодне зі звинувачень підсудний не заперечував. Водночас не варто забувати, що Бруно було страчено 1600 року, тобто ще за 16 років до накладення заборони на книгу Коперника «Про обертання небесних сфер». Тобто насправді не Бруно зазнав гонінь через поширення ідей Коперника, а праця Коперника була тимчасово (на чотири роки) заборонена частково через те, що її поширював Бруно. Р. С. А вислів: «І все-таки, вона крутиться», який приписують Галілео Галілею (1564–1642), – міф значно пізнішого часу (XVIII ст.).

Сергій ГОЛОВІН.

Маленька крамничка – у нашому селі таких аж чотири. Зустрів приятеля, який виходив з великими понтами і двома пачками сигарет. Біля прилавка знайома теж розраховувалась за пачку сигарет і пляшку пива. Втомлені руки, потемніле обличчя. Я здивовано спостерігав. Пачка – це три хлібини, іграшка або зошит для дитини. За тиждень, разом із пивом – це вже вудка для сина, книжки, навчання в музичній школі. А за місяць з димом і пивом витрачається мінімальна зарплата. За рік в середньому на дві пачки цигарок в день або сигарети і пиво витрачається в деяких родинах 10-17 тисяч гривень. Це сума оплати навчання в університеті! Люди хочуть виглядати поважними, забезпеченими, сильнішими, ніж є насправді. Це пастка гордості, в яку колись потрапили Адам і Єва, а тепер потрапляє все людство. Пам'ятаєте, що сказав змій до Єви? «Змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю? І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти. І сказав змій до жінки: Умерти не вмере! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:1-5). Інакше кажучи, змій сказав Єві: «Не бійся, попробуй, ти будеш крутішою, поважнішою...» І вона попалася на гачок, а з нею і Адам. З того часу в серці людини почало діяти бажання «крутизни». Через століття, з покоління в покоління, чуті нашіптання сатани: не бійся, закури, ти вже не маленький... Випий, це круто, так усі роблять... Не бійся, вколись, злови кайф... Раз – це нічого... Не бійся, вкради, ніхто не довідається... У нашому селі поєднуються маленькі зарплати і великі понти. Немає грошей для харчування дітей, навчання студентів, але є кошти на випивку, сигарети, «відпочинок» у барі. Скільки обдарованих дітей не змогли здобути освіту, влаштувати своє життя тільки через те, що родичі робили інвестиції в понти. У боргах, кредитах, але – з сигаретою і пивом. До болю страшно, як люди заради дешевої «крутизни» руйнують життя своїх дітей. Буде голодний, зате з пивом в руках. Не допоможе дитині з навчанням, але вдома завжди буде пачка сигарет. Мета диявола – зруйнувати і погубити. Він спокушав і продовжує це робити. Люди клювали на обман, потрапляли в пастку і далі продовжують клювати і опиняються на гачку. Дорога понтів – це шлях деградації. Гріх руйнує життя і тягне в пекло. Тільки там люди зрозуміють, що по-справжньому круто – не курити, не пити, не красти, не зраджувати, не вбивати! Друзе, зупинися! Не будь слугою сатани, не вдавай з себе щось ціною щастя своїх дітей. Ще при житті ти побачиш, що все це – марнота. Покайся ... Не соромно покається – соромно грішити. Навернися до Бога. Він перемінить життя і наповнить змістом кожен твій день. Михайло БУДНИК.

БОЖІ ВИМОГИ ДО ПОЛІТИКІВ

Мільйони витрачених коштів, цілодобова робота фахівців з піару, щоденна невпинна увага громадськості, номер один за частотою обговорювання в медіа... Так, ідеться про вибори. І не дивно: питання, хто стане відповідальним за долю держави, не може залишити байдужим жодного свідомого, та й не дуже свідомого громадянина.

Приклад обрання керівника держави, близький до сучасної демократичної процедури, можна побачити в Біблії. Ізраїльський народ захотів собі царя. І головна причина цього була в тому, що діти пророків не зуміли зберегти праведність в очах Бога й народу (зокрема, сини Самуїла зловживали владою й були заплямовані хабарництвом).

На що передусім ми звертаємо увагу, обираючи президента? Звісно, на зовнішні атрибути. Однак Біблія відкриває, що в Бога зовсім інші пріоритети. Наприклад, історія царя Давида, наймолодшого сина свого батька, звичайного пастуха, який, на перший погляд, аж ніяк не був достойний стати царем Ізраїлю. «Та Господь сказав Самуїлові: «Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7).

Що важливо під час вибору лідера держави? Щонайменше два уривки Писання дають чітке розуміння, чим керується Бог, оцінюючи державних діячів і в цілому політичну владу: «А ти вибереш зо всього народу мужів здібних, богобоязливих, мужів справедливих, що ненавидять зиск, і настановиш їх над ними тисяцькими, сотниками, п'ятидесятниками та десятниками» (Вих. 18:21).

«Коли ти ввійдеш до того Краю, що Господь, Бог твій, дає тобі, і посядеш його, і осядеш у ньому, та й скажеш: Нехай я поставлю над собою царя, як усі народи, що в моїх околицях, – то, ставлячи над собою царя, якого вибере Господь, Бог твій, конче з-посеред братів своїх поставиш над собою царя, не зможеш поставити над собою чоловіка чужинця, що він не брат твій. Тільки щоб він не примножував собі коней, і не вертав народу до Єгипту, щоб примножити коней, бо ж Господь сказав вам: Не вертайтеся вже більше тією дорогою. І хай не примножить він собі жінок, щоб не відступило його серце, і срібла та золота хай він не примножить собі дуже. І станеться, як буде він сидіти на троні царства свого, то напише собі відпис цього Закону з книги, що перед лицем священників-левитів. І буде вона з ним, і буде він читати в ній усі дні свого життя, щоб учився боятися Господа, Бога свого, щоб додержувати всіх слів цього Закону та тих постанов, щоб виконувати їх, щоб не гордувало серце його своїми братами, і щоб не збочував він ні праворуч, ні ліворуч від цієї заповіді, щоб продовжив дні на своїм царстві він та сини його серед Ізраїля» (Повт. Зак. 17:14-20).

З цього можна вивести низку важливих критеріїв, якими потрібно послуговуватися під час оцінки політичного лідерства. Отже, умовно кажучи, Бог «голосує за» того, хто покликаний бути політиком.

Коли мова заходить про критерії, за якими має обиратися майбутній цар Ізраїлю, то говориться: «... якого вибере Господь» (Повт. Зак. 17:15). Ми не можемо знати про богообраність того чи іншого діяча, але можемо проаналізувати цей критерій на основі його харизми (у перекладі «дар Божий»). Політична

харизма – це лідерські, вольові якості й організаційні здібності. Якщо Бог обдаровує людину талантом, то тільки для виконання нею Своєї місії.

Віруючий

Надзвичайно важко відрізнити фальшиву, показну побожність від справжньої віри. Часто політики використовують релігійний образ для формування позитивного іміджу. Важко оцінити віру інших, адже вона криється в потаємних закутках душі. Але Ісус дав єдиний критерій оцінки істинності віри: «По їхніх плодах ви пізнаєте їх» (Мт. 7:16). Тобто віра видима, вона не може бути суто абстрактною й не мати під собою конкретних справ. Істинна віра передбачає практику, яка пронизує все життя й виявляється в християнському характері й добрих справах. Ще Бог говорить про важливість знання Його Слова як запоруку справедливого правління.

Справедливий

У правителя має бути загострене почуття справедливості, адже Бог утворив інститут влади для боротьби з несправедливістю і беззаконням. Бог посилав Своїх пророків у Ізраїль, коли в суспільстві панувала гостра несправедливість. І найбільшу відповідальність за такий стан Бог покладав на владу! Правитель повинен ненавидіти зиск і хабарі. Бог велику увагу приділяє небезпеці грошоловства, яке є найпоширенішою причиною морального розкладу еліти. Це призводить до хабарництва, соціального гніту й несправедливості, що, зрештою, загрожуює національній безпеці! Встановлюється клептократичний режим, у якому основною цінністю є гроші.

Професіонал

Тесть Мойсея, даючи йому поради в розбудові структури державного управління, говорить про критерії, за якими потрібно підбирати людей на управлінські посади. Перша вимога – це здібність, тобто природна здатність людини до виконання певного виду роботи. Практично оцінити здібність людини можна через аналіз її професійних успіхів. Але професіоналізм у тій чи іншій сфері не гарантує того, що така людина матиме успіх на державотворчому поприщі.

Патріот

«Щоб не примножував собі коней, і не вертав народу до Єгипту» (Повт. Зак. 17:16) – застереження не продавати національні інтереси й не повертатися під протекторат іноземної держави. Тобто незалежністю Бог заборонив гендлювати! Тому в царя має бути висока національна свідомість і патріотизм. Для України цей критерій надзвичайно важливий, тому що найбільшою бідою нашої історії є зрадництво на найвищому рівні!

Ще у Повт. Зак. 17:15 міститься критерій національної належності. У сучасних конституціях закріплена норма, яка вимагає від претендента на державну посаду бути громадянином і проживати безперервно певний час на території держави. Зокрема в Україні Конституція говорить, що Президентом України може бути громадянин, який протягом 10 років безперервно проживає на території України. Чи ж норму висуває Бог для кандидата на найвищу державну посаду.

Чому це настільки важливо? Це вбери-гає державу від зрадництва на найвищому рівні! Щоб правити країною, потрібно ототожнюватися з нею, розуміти душу, менталітет і проблеми народу. Правитель повинен бути представником титульної національної більшості, але це не обов'язково включає етнічний принцип. Наприклад, в історії України багато прикладів, коли етнічні поляки, австрійці, росіяни були справжніми патріотами України.

Моральний

Якщо людина не схильна до блуду, вона здатна контролювати себе, а це надзвичайно важливо для державного діяча. Добрий сім'янин має великі шанси стати успішним батьком народу.

Усі перераховані чесноти є важливими світоглядними складовими, тому, узагальнюючи, можна сказати, що особливу увагу варто звертати саме на світогляд політика.

Світогляд політика

Світогляд – це фундаментальні вірування людини. А фундамент, як відомо, і визначає, наскільки міцною буде вся будівля. Який наш світогляд – такі й цілі; які цілі – такі й учинки; які вчинки – таке й життя. А це не може не братися до уваги, коли йдеться про президента країни.

Які якості характеру говорять про нездатність потенційного кандидата бути ефективним лідером держави та стануть ахіллесовою п'ятою всієї держави в разі його перемоги? Що не повинні підтримувати виборці, небайдужі до долі своєї країни? Зважаючи на проаналізовані вище критерії, можна зробити висновок, що Бог люструє того, хто:

- * зневажає власний народ і не ототожнює себе з ним,
 - * не керується у своїх діях Божим Законом,
 - * розминувся з власним покликанням,
 - * бере хабарі й сприяє правовій та соціальній несправедливості,
 - * веде аморальний спосіб життя,
 - * зраджує національні інтереси.
- Критерії, які висуває Бог до правителів, – богобоязливість, професіоналізм, справедливість – важко піддати об'єктивному аналізу. Але цього й не потрібно робити, адже, коли ми йдемо на вибори, ми не обираємо кандидата на основі повної і достовірної інформації про нього.

По-перше, у нас немає повної й достовірної інформації; по-друге, немає часу, щоб уважно ознайомитися з наявною інформацією; по-третє, ми не можемо знати про мотиви, думки, внутрішній світ людини, яку обираємо. Тому на виборах ми керуємося уявленнями, які сформувалися на основі певної неповної інформації. Наш вибір цілком суб'єктивний, але наша суб'єктивність повинна бути якомога об'єктивнішою. Треба надавати детальному аналізу людину, яку делегуємо на владну посаду, і до цього спонукує Біблія! Не можна не погодитися з думкою відомого американського державного діяча та філософа Самюела Адамса про те, що насправді всі особисті та публічні вади людини матимуть чітке віддзеркалення в реальності.

У Новому Заповіті можна знайти подібні вимоги до влади. Апостол Павло наказує Тимофіїві: «А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини, тверезий, невинний, чесний, гостинний до приходнів, здібний навчати, не п'яниця, не заводіяка, але тихий, несварливий, не срібололюбче, щоб добре рядив власним домом, що має дітей у слуханості з повною чесністю» (1 Тим. 3:2-4). Так, це якості для єпископів. Однак якщо єпископи керували сотнями-тисячами вірян, чи не важлива для президентів, які стають лідерами мільйонів, наявність таких чеснот?

А як щодо того, що ідеалів у реальному світі не існує? Утім, і ця проблема має вирішення: тригільковий поділ влади з системою стримувань та противаг. Саме тому обраний нами президент завжди буде частково обмежений у своїх рішеннях та діях законодавчою та судовою гілками влади, і ми можемо бути певні того, що і він завжди залишатиметься відповідальним перед своїм народом та нестиме покарання, у разі потреби, за свої вчинки.

Однак ми, християни, повинні чітко усвідомлювати: на обранні лідера держави наша відповідальність не закінчується. Кожен із нас повинен завжди бути готовим відповідати самостійно на виклики та проблеми сучасності в разі неспроможності чинної влади це робити.

Юлія ШОЛОМ.

ДЕ СУЧАСНІ ШАДРАХ, МЕШАХ І АВЕД-НЕГО?

Щодня багато українських сімей випроводжають своїх дітей на навчання. Біжать до школи старанні першачки, упевнено крокують бувалі семикласники, поспішають одинадцятикласники, ідуть студенти. З яким настроєм заходять вони в класи й аудиторії? Які настанови отримали (і чи отримали) від батьків?

«Пишу, діти, вам, бо ви пізнали Отця» (1Ів. 2:14). Що можна написати дитині? Пригадує біблійну історію про дівчинку, яка прислужувала в домі Наамана. Віра, яку їй передали батьки, зроби-ла її відомою на весь світ. Через цю маленьку дівчинку начальник війська сирійського отримав зцілення від невиліковної прокази. Вона знала Бога – і це головне!

Це велике щастя, коли дитина, ідучи до школи, уже знайома з Ісусом Христом, знає про Нього з розповідей у недільній школі, з перегляду ілюстрованої Біблії, з дитячих журналів, із розповідей батьків. Нехай приклад цієї дівчинки надихне її сучасних ровесників пізнавати Христа й розповідати про Нього іншим.

«Пишу вам, юнаки, бо перемогли ви лукавого» (1Ів. 2:13).

Перемогли – значить боролися. Молодість – це період особливих спокус і особливих боротьби. Та Господь бажає бачити свій молодий виноградник плодовитим, юнаків – сильними.

Даниїл вийшов із цієї боротьби переможцем, змусивши Навуходоносора визнати: «Направду, що ваш Бог – це Бог над богами та Пан над царями» (Дан. 2:47). Троє юнаків змусили царя написати офіційний наказ: «Цар Навуходоносор до всіх народів, племен та язиків, що мешкають на всій землі: Нехай вам примножиться мир! Знаки та чуда, які зробив з мною Всевишній Бог, уважаю за відповідне об'явити. Які великі Його знаки, й які потужні Його чуда! Царство Його – царство вічне, а Його панування – з покоління в покоління!» (Дан. 3:31-33).

Цих юнаків вирізняло те, що вони були «розумні в усякій мудрості, і здібні до знання, і розуміють науку, і... у них була моторність служити...» (Дан. 1:4). Це й робило їх впливовими та шанованими в очах царського оточення.

Чи готує Господь сьогодні Шадрахів, Мешахів і Авед-Него? Чи бажає Він бачити у Своєму народі сучасних Даниїлів?

«Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, – віра наша» (1Ів. 5:4).

Віра – це те, на що найбільше спрямована увага диявола, аби її зруйнувати, аби перемогти молоде покоління.

«Пишу вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку» (1Ів. 2:13).

Якось під час зборів на одному з підприємств (було це за радянських часів, у 70-х роках минулого століття) завідувач відділу пропаганди й агітації райкому компартії розповідав про передових людей району. «Та серед них нема жодного баптиста. Чому? Невже в них не такі руки, розум?» – запитував доповідач.

Зрозуміло, що віруючим людям ніде було там взятися, адже, якщо вони якимсь ди-вом і вступали на навчання, їх

відраховували ще на перших курсах. У школах учителі актив-но займалися атеїстичним ви-хованням. Ось що розповіда-ла одна вчителька: «Більшість учителів не обмежується атеїс-тичним вихованням на уроках, а здійснює його в позакласній та позашкільній роботі. Це і читання лекцій, і клуби, і ку-тки юних атеїстів, бесіди, вечо-ри й ранки, культпоходи в кіно, театри, читацькі конференції, збір усної антирелігійної на-родної творчості».

Усі ці різноманітні заходи проходились з однією метою – знищити віру в Бога. І певною мірою це вдавалося. Читаючи радянську періодику, зустрічав публікації деяких молодих лю-дей, які вирішили «покінчити з релігією» – тепер вони роз-повідали про своє минуле як про «страшний сон», про тене-та, з яких пощастило вирватися.

Проте не всі діти віруючих батьків піддавалися атеїстич-ному перевихованню. І це ко-муністів непокоїло. Вони пре-красно розуміли причину такої стійкості. Читаємо лист уповно-важеного Ради у справах релі-гій при Раді Міністрів СРСР, надісланий в один із облас-них відділів науки та навчаль-них закладів: «Основною тен-денцією в громадах євангель-ських християн щодо впливу на молодь і дітей є наступне: 1. Залучення дітей до молит-ви вдома увечері й уранці. 2. Відвідування дитьми молитов-них зібрань. 3. Доручення дітям переписувати псалми, релігійні пісні й навіть біблійні тексти. 4. Постійне нагадування дітям з боку батьків, що Святе Пись-мо – це вічна і одна з найкра-щих книг у світі. 5. Спроби про-водити заняття з дітьми та мо-лоддю з вивчення біблійних текстів і релігійних псалмів».

Сьогодні – час свободи віро-визнання і матеріального до-статку. І цей час дуже схожий на період вавилонського поло-ну. Завдання ворога – викрасти молодь із церкви, запропону-вати їм царську їжу, одягнути в гарну одіжку, дати нові іме-на – перевиховати їх. Якщо він це зробить – завтрашній день Церкви під загрозою.

У часи вавилонського по-лону з Божого народу було за-брано й переселено у Вави-лон багато юнаків, але лише четверо (Даниїл, Шадрах, Ме-шах і Авед-Него) зуміли збе-регти себе у чистоті. Більшість не змогла відмовитися від того, що їм пропонували. Так і сьо-годні... Достаток, релігійна сво-бода, великі можливості, зокре-ма у навчанні, християни часто не використовують або ж ви-користовують собі, а то й усій Церкві, на шкоду.

Чи не соромно буде, якщо хтось сьогодні оприлюднить список відомих і впливових юристів, лікарів, учителів, до-слідників, інженерів, керівників і скаже: «Серед них так мало євангельських християн. Чому? Невже в них не такі руки, ро-зум?». Що скажемо тоді?..

Олександр ГЕНІШ.

ВІРУЮ

Улюблений учень Христа

Іван – простий юнак із Галілеї, котрий міг би успадкувати одного дня сімейний бізнес і жити собі тихо-спокійно. Усе змінила зустріч з Ісусом... Чи побачив Господь у звичайному, ще «зеленому» рибалці того, хто зможе піти з Ним до кінця? Чи знав Спаситель уже тоді, що цей запальний хлопець, якому так пасувало прізвисько «син грому», стане вчителем багатьох, напише такі глибокі тексти? Більше того, цьому юнакові, що латав собі сіті, судилося доповнити і завершити Книгу, яку творили Божі люди протягом століть під веденням Духа Святого.

Словосполучення «улюблений учень», «учень якого Господь любив» стали синонімами імені Івана. Так називав себе сам апостол, хоча, згідно з Євангелієм, Ісус жодного разу так до нього не звертався.

Це чудовий урок для нас: Господь щодня обсипає нас незліченними дарами, Він дає

нам спасіння і відкуплення через Свого єдиного Сина, та ми примудряємося не помічати цих дарів. Іван же все зауважував.

Разом із Петром та Яковом Іван був свідком воскресіння дочки Яіра, переображення на горі Тавор, молитви Христа в Гетсиманському саду. «Ось мати твою!» – ці одні з останніх слів

Спасителя були скеровані саме до Івана. Улюблений учень взяв до себе матір свого Вчителя після Його смерті.

Середучнів Івана – Полікарп, єпископ Смирни, учнем якого, у свою чергу, був Іриней Ліонський. Ігнатій Антіохійський, один із так званих отців Церкви, також був учнем Івана.

Святий Іван – автор п'яти книг Нового Заповіту: Євангелія, трьох послань та книги Об'явлення. Тут із ним може позмагатися, хіба що, ап. Павло.

Надзвичайно глибокі, сповнені символики тексти досі вражають красою, щирістю та свіжістю. Наприкінці життя апостола часто просили розповісти ще щось про життя Ісуса і Його вчення. Та він лише повторював: «Дітоньки, любіть одне одного!». Саме у цих словах – і Закон, і Пророки.

У певному сенсі, саме Іванові судилося

сказати останні слова Біблії, адже Об'явлення – її остання книга.

Іван мав близько 100 років, коли помер. Він – єдиний із апостолів, котрий не загинув мученицькою смертю.

Рання Церква вірувала, що Іван дочекається другого пришествя Спасителя. Петро під час розмови з Воскреслим на березі Генісаретського озера запитав, що буде з Іваном. Та Спаситель прорік: навіть якщо Іван дочекається Його другого приходу, то що йому, Петрові, до того?

Сам євангеліст одразу ж уточнив: Ісус не мав цього на увазі. Просто застеріг Петра, щоби той, так би мовити, займався своїми справами.

Минули тисячоліття. Але тихий голос улюбленого учня Христа і досі звучить в серці кожного, хто з вірою бере до рук святу Книгу.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700
Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ –

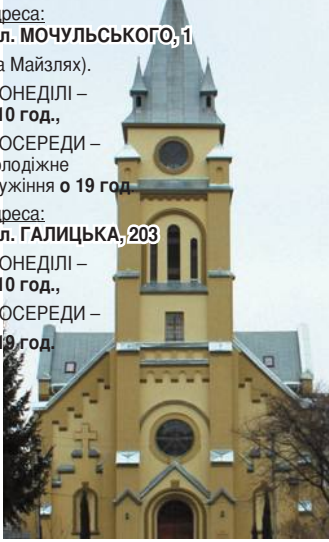
молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ «ВІРУЮ» «НА ТРК РАІ»

ЩОПОНЕДІЛКА, ЩОСЕРЕДИ.

ЩОП'ЯТНИЦІ о 11:15

- Верховина 106.3

- Косів 105.6

- Бурштин 101.6

- Долина 106.6

- Яремче 106.5

РАДІОПЕРЕДАЧА

«ДОРОГА ДО БОГА»

ЩОСУБОТИ о 09:10

Коломия 106.8 FM

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH

СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Запрошуємо на богослужіння:

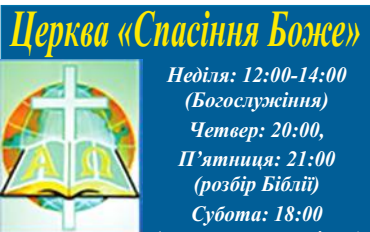
НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00

ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)

5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147

+1 (440) 570-81-45

(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00

ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую»

на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:

Неділя - 11:00

П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4

Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА – 19 год.

Львівська область:

ЛьВІВ, вул. Папарівка, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМІШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтівська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.
М. САРНИ, ВУЛ. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, ВУЛ. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, ВУЛ. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горліківська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садогра); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. Б. Ступки, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; с. **СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛОЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Миколаївська область:

НОВИЙ БУГ, вул. Небесної Сотні, 14; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ВІВТОРОК – 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 9 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»)
(Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;

ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год; тел. +39 (329)735-26-92.

ВІРУЮ

№ 2 (241)
лютий 2019 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,

МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.